

трудові ресурси, на його цілі та мети діяльності. До уваги береться не лише внутрішні фактори на підприємстві, але й зовнішні, такі як спад чи підйом на ринку, інфляція, податкові і соціальні чинники, та ін. Інструмент управління адміністративними витратами заходиться в руках керівництва підприємства, яке повинне відповідати за свої дії.

Список використаних джерел

1. Податковий кодекс України від 02.12.2010 року № 2755-VI.
2. Про умови і розміри оплати праці керівників підприємств, заснованих на державній, комунальній власності та об'єднань державних підприємств: Затверджені Постановою КМУ від 19.05.1999 року № 859.
3. Деякі питання оплати праці керівників підприємств, заснованих на державній, комунальній власності та об'єднань державних підприємств: Затверджені Постановою КМУ від 19.04.2006 року № 452.
4. Норми коштів на представницькі цілі, рекламу, виплату компенсацій за використання особистих легкових автомобілів для службових поїздок: Затверджені наказом МФУ від 12.11.1993 року № 88.
5. Положення (стандарт) бухгалтерського обліку 16 «Витрати»: Затверджене наказом МФУ від 31.12.1999 року №318 (зі змінами та доповненнями).

Чухась О.С., студент

Вінницький національний аграрний університет
Науковий керівник — д.е.н., професор Л.В. Гуцаленко

НОРМАТИВНО-ПРАВОВА РЕГЛАМЕНТАЦІЯ ЕКОЛОГІЧНОГО АУДИТУ В УКРАЇНІ

XXI століття характеризується значним погіршенням екологічної ситуації в світі, у результаті неправильної діяльності людини. Сучасне екологічне становище в Україні характеризується в основному негативними показниками стану навколишнього середовища, посиленням антропогенного впливу на природу, широким використанням природних ресурсів і це далеко не всі фактори, які становлять значну загрозу життю та здоров'ю населення, виникненню аварійних ситуацій, екологічних катастроф. Тому одним із найдієвіших інструментів економіко-екологічного контролю є екологічний аудит.

Наукові дослідження нормативно-правового забезпечення екологічного аудиту проводили вітчизняні вчені, зокрема: Я. Мех

[3], А. Фостолович, Л. Гуцаленко [4], Н. Здирко [2], О. Шкімба [5] та інші. Результати досліджень даних учених свідчать про проблеми правового забезпечення та потребу впровадження заходів, спрямованих на їх вирішення.

Метою дослідження є вивчення питань нормативно-правового забезпечення екологічного аудиту в Україні, його проблем і недоліків.

Кожна людина має право на сприятливе навколишнє середовище. Будь-яка країна, що має високий рівень розвитку економіки, має закріпити це в державному законодавстві. Сприятливе навколишнє середовище повинно забезпечуватись у межах екологічної функції держави та природоохоронної діяльності природокористувачів на основі послідовного здійснення системи правових, технічних, наукових, організаційно-управлінських та інших заходів, спрямованих на охорону природи.

На території України правовий інститут екологічного аудиту почав свій розвиток з прийняття Закону України «Про охорону навколишнього природного середовища», адаптування в Україні міжнародних стандартів: спочатку ДСТУ ISO 14010-97 «Настанови щодо здійснення екологічного аудиту. Загальні принципи.», на зміну якому було прийнято єдиний стандарт ДСТУ ISO — 19011:2003 «Настанови щодо здійснення аудитів систем управління якістю і (або) екологічного управління». Черговим етапом розвитку цього інституту права стало прийняття 24 червня 2004 року Закону України «Про екологічний аудит». Поняття екологічного аудиту почало вживатися тільки після прийняття вищезначеного Закону [5].

Відповідно до статті 1 цього Закону «екологічний аудит — це документально оформлений, системний, незалежний процес оцінювання об'єкта екологічного аудиту, що включає збирання і об'єктивне оцінювання доказів для встановлення відповідності визначених видів діяльності, заходів, умов, системи екологічного управління та інформації з цих питань вимогам законодавства України про охорону навколишнього природного середовища та іншим критеріям екологічного аудиту» [1].

Закон України «Про екологічний аудит» містить посилання на чинне законодавство в галузі екологічного аудиту, встановлює поняття аудитора-еколога і екоаудиторської організації, регламентує в загальному вигляді порядок атестації та отримання сертифіката аудитора-еколога, визначає права та обов'язки аудиторів та екоаудиторських організацій, а також замовника екологічного аудиту. Крім того, Закон встановлює обов'язковість проведення

екологічного аудиту (поряд з традиційною формою добровільного екологічного аудиту), якому повинні піддаватись об'єкти, що становлять підвищену екологічну небезпеку, на замовлення заінтересованих органів виконавчої влади, або органів місцевого самоврядування щодо об'єктів чи видів діяльності, які становлять підвищену екологічну небезпеку, у передбачених законом випадках.

Хоча цей Закон має ряд позитивних змін, однак у ньому є деякі суперечності та слабкі місця, тому в Україні є потреба поглибленого аналізу проблем правового регулювання інституту екологічного аудиту з метою його вдосконалення.

У світі введено серію міжнародних стандартів систем екологічного менеджменту на підприємствах (ISO 14000). Міжнародні стандарти орієнтовані не тільки на кількісні параметри та технології, а й на систему екологічного менеджменту.

Завдання розробки й реалізації державної стратегії сталого розвитку України, окремих її регіонів припускає посилення екологічної складової економіки, гармонізацію екологічних і економічних інтересів суспільства. За такого підходу застосування процедури екологічного аудиту є необхідною умовою ефективної реалізації екологічної політики і передумовою прийняття обґрунтованих еколого-економічних рішень[3].

Загальна екологічна ситуація, що склалась в Україні визначається як напружена та дуже складна, та потребує застосування комплексного підходу, що полягає у здійсненні законодавчого регулювання та надання методичного забезпечення відповідної сфери, який сприятиме досягненню основної мети екологічного аудиту — дотримання норм екологічної безпеки, раціонального природокористування в процесі здійснення господарської та пов'язаної з нею діяльності.

Список використаних джерел

1. Україна. Закони. Про екологічний аудит: Закон... від 24 червня 2004 року: №1862-IV // Відомості Верховної Ради України. —2004. — №45. — Ст. 500.

2. Здирко Н.Г., Репкіна О.А. Сутність та необхідність широкого запровадження екологічного аудиту в Україні / Н. Г. Здирко, О. А. Репкіна // Збірник наукових праць «Сучасні застосування фундаментальних наук у виробничих процесах. — 2011». — 2011. — С. 328—330.

3. Мех.Я., Кулик.Р. Екологічний аудит: сутність і проблеми становлення/ Я.Мех., Р.Кулик // Бухгалтерський облік і аудит. — 2010. — №2. — С. 45—48.

4. Екологічний аудит та інспектування: навчальний посібник [для студ. вищ. навч. закл.] / В.А. Фостолович, Л.В. Гуцаленко. — К.: Центр учбової літератури, 2012. — 278 с.

5. *Шкімба О.* Проблеми становлення та розвитку екологічного аудиту в Україні/О.Шкімба// Малий і середній бізнес (право, держава, економіка):економіко-правовий науково-практичний журнал / Ін-т законодавчих передбачень і правової експертизи; Ін-т держави і права ім. В.М. Корецького; Рада по вивченню продуктивних сил НАН України; Укр. спілка підприємців малого та середнього бізнесу. — К., 2010. — № 1/2. — С. 144–151.

Шевчук Ю.В., магістрант
ДВНЗ «КНЕУ імені Вадима Гетьмана»
Науковий керівник — д.е.н., професор Н.М. Малюга

ОСНОВНІ АСПЕКТИ ОБЛІКУ РОЗРАХУНКІВ З ПОСТАЧАЛЬНИКАМИ ТА ПІДРЯДНИКАМИ

Кожне підприємство здійснює свою діяльність з метою отримання прибутку. Для забезпечення діяльності підприємству необхідні товарно-матеріальні цінності, які надходять до нього у процесі постачання. Під час цього процесу підприємство взаємодіє з іншими підприємствами, фізичними особами чи організаціями, які поставляють для нього продукцію чи надають послуги. Тому вивчення обліку розрахунків з постачальниками і підрядниками є дуже актуальним для розуміння обліку основних господарських операцій на підприємстві.

Тема обліку розрахунків з постачальниками та підрядниками розглядалась провідними вітчизняними науковцями з бухгалтерського обліку, зокрема Ф.Ф. Бутенцем, А.С. Барановською, Т.О. Меліховою, В.В. Жуковською, І.Я. Оменіцькою, Т.Я. Тінтуловою, О. М. Гончаровою, О.М. Шапошніковою та іншими. Проте ряд питань досі залишаються недостатньо вивченими, що зумовлює актуальність даної теми та подальшого дослідження.

Постачальники — це юридичні або фізичні особи, які здійснюють постачання товарно-матеріальних цінностей, виконують роботи та надають послуги.

Відносини підприємства з постачальниками та підрядниками регулюються такими нормативно-правовими документами: Господарським, Цивільним, Податковим кодексами України, Законом України «Про бухгалтерський облік та фінансову звітність в